

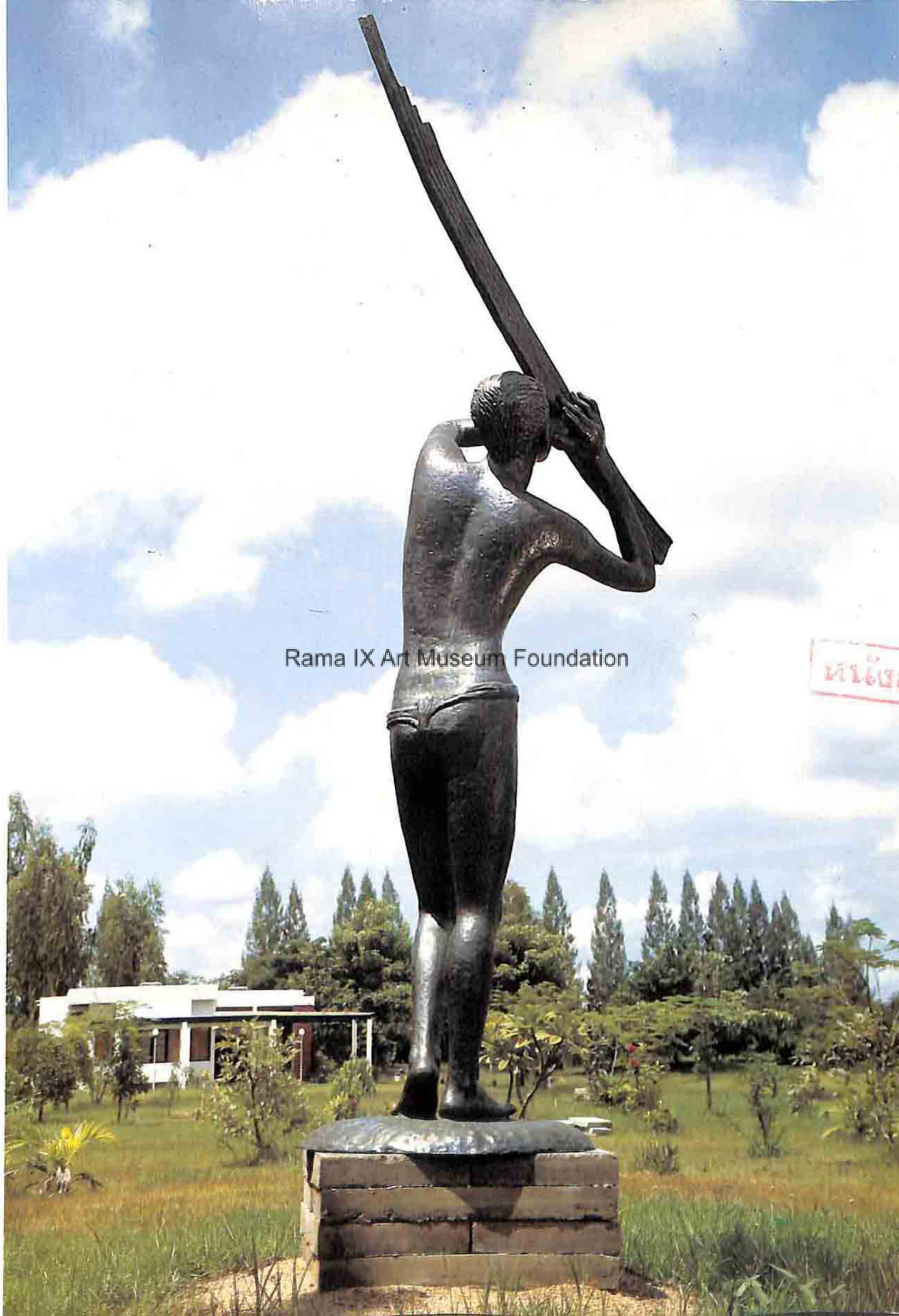
Misiem's
SCULPTURE GARDEN

สวนศิลป์

มีเซียม ยิบอินซอย

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

พิพิธภัณฑ์รามเก้า

Q.
C0037

ฐาน
พิพิธภัณฑ์รามเก้า
RAMA IX ART MUSEUM FOUNDATION
เลขที่ฐาน / Base Number :
ชื่อฐาน / Base Name :
วันที่ฐาน / Date : ๒๕๖๓

Rama IX Art Museum Foundation

Misiem's

SCULPTURE GARDEN

Photographs by

พูน เกษจำรัส

POON KESJAMRUS

Hon. F.R.S.T., E. FIAP.

Rama IX Art Museum Foundation

CRAFTSMAN PRESS, LTD.
Bangkok, Thailand

เมื่อดิฉันเริ่มเขียนภาพ ดิฉันเขียนเพราะคิดอยากจะมีภาพประดับผนังบ้านตัวเอง ต่อมาเมื่อหันมาจับงานปั้น ก็เพราะนึกถึงสวนในบ้าน ดิฉันมีความเชื่อว่า ประติมากรรมควรอยู่นอกบ้าน เพราะประติมากรรมเป็น "อันหนึ่งอันเดียว" กับธรรมชาติ และสมควรจะได้พำนักอยู่ ณ ที่ซึ่งพระเป็นเจ้าได้ประทานไว้

ด้วยเหตุนี้ สวนในบ้านของดิฉันจึงมองดูแน่นไปด้วยรูปปั้นในลักษณะท่าทางต่าง ๆ ดิฉันจึงต้องคิดอ่านที่จะทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ และนี่เอง คือจุดที่มาของโครงการสร้างสวนประติมากรรม ณ ตำบลสามพราน และด้วยความช่วยเหลือของ อาจารย์วินัย ผู้นำพล แห่งมหาวิทยาลัยศิลปากร (นครปฐม) สวนประติมากรรมของดิฉันจึงเริ่มเป็นรูปเป็นร่างในเวลาต่อมา แต่เนื่องจากว่า สวนแห่งนี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ ดิฉันจึงหวังแต่เพียงว่า ดิฉันคงจะได้มีเวลายาวนานพอที่จะทุ่มเทกำลังกายกำลังใจสร้างสรรค์ปั้นรูปฝากไว้ในสวนแห่งนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังงานนิทรรศการซึ่งจัดขึ้นเนื่องในวันเกิดครบรอบ 80 ปี ณ โรงแรมโอเรียนเต็ล ดิฉันจึงได้เริ่มเคลื่อนย้ายผลงานชิ้นใหญ่ ๆ ไปตั้งไว้ในสวน ซึ่งจะเป็นที่ตั้งถาวรสืบต่อไป

Rama IX Art Museum Foundation มีชัยม อินทร์

When I first started to paint it was with the idea of making pictures for my walls. Later, when I took up sculpture, It was the garden that I had in mind, Sculpture belonged out-of-doors. I believed. It was "one" with nature and deserved a God-given habitat.

In time my garden grew to resemble an over-crowded museum and I thought that something had to be done about it. That's when I conceived the idea of the Sculpture Garden in Sampran with the help of Vinai Poonamphol.

Over the next few years, I would devote my energies to creating sculpture for this garden. My work grew larger and yet it seemed that it was never big enough or important enough to fill the empty spaces in my Sampran garden.

Recently, after my 80th birthday exhibition at The Oriental, I had my large pieces moved to the garden, where they stand today.

Miriam Lipintsoi

Rama IX Art Museum Foundation

ชีวิตศิลปินของฉัน

ฉันเกิดในเมืองไทย..... เป็นชาวพุทธ..... ทุกครั้งที่ลงมือทำงานศิลปะ ใจของฉันจะแน่วแน่เปี่ยมด้วยความสุขสงบ ประหนึ่งว่ากำลังได้บำเพ็ญสมาธิ

ฉันหันมาสนใจศิลปะช้ามาก ฉันอายุสี่สิบสองแล้ว เมื่อกลับจากยุโรปหลังจากพาลูกสาวไปรักษาโรคโปลิโอ

สิบสี่เดือนที่อยู่ในต่างประเทศ ส่วนใหญ่ในเดนมาร์ก ฉันได้ไปเที่ยวชมพิพิธภัณฑ์ หอศิลปะ และสถาบันซึ่งมีงานชิ้นเยี่ยมตั้งแสดงอยู่ ฉันได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจภาพเขียนต่างยุค ต่างสีลา ต่างสกุล

ภาพเขียนกลุ่มอิมเพรสชันนิสม์นั้นต้องใจฉันมากที่สุด สีอันแจ่มจรัส และรอยพู่กันอันหนักแน่น ทำให้งานเหล่านั้นเปี่ยมด้วยชีวิต ฉันได้รับอิทธิพลจากศิลปินกลุ่มนี้มาก

เมื่อกลับมาถึงเมืองไทย ฉันพบว่าภาพเขียนบนผนังห้องต่างๆ ในบ้านนั้นช่างจืดชืดไร้ชีวิต..... น่าแปลกใจว่า ภาพเหล่านั้นไม่เคยก่อความรำคาญให้แก่ฉันมาก่อนเลย แต่บัดนี้ มันกลับรบกวนใจฉันทุกครั้งที่แลเห็น ฉันเริ่มตระหนักว่า นิยามของฉันถูกฝึกให้รู้จักแยกศิลปะเลิศออกจากศิลปะพื้นๆ เสียแล้ว ฉันอยากจะเปลี่ยนภาพของฉันให้เป็นภาพงามๆ อย่างที่ได้ไปเห็นมาตามบ้านที่ไปเยี่ยมชมในยุโรปเสียเหลือเกิน

ฉันเริ่มมองหาภาพเขียนที่วางขายอยู่ตาม แกลเลอรีต่างๆ ในกรุงเทพฯ แต่ก็ไม่พบที่ถูกใจเลย แม้แต่น้อย

แต่แล้ว..... วันหนึ่ง ฉันก็ได้คิด... ทำไมฉันจึงไม่เขียนภาพเสียเองเล่า ถึงแม้จะไม่ดังตามอะไรนัก แต่ก็จะเป็นภาพที่เกิดขึ้นมาจากฝีมือของตนเองแท้ๆ

แต่จะเริ่มได้อย่างไรดีหนอ..... เพราะเวลานั้นฉันไม่เคยรู้เลยว่ามิใช่โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยใด ๆ สอนศิลปะในบ้านเมืองของเรา ชีวิตฉันเป็นเพียงแม่บ้านดูแลลูกๆ ทำคน และลูกคนหนึ่งก็เป็นโรคโปลิโออีกด้วย

ฉันเริ่มต้นหาครูสอนศิลปะอย่างรีบเร่ง จนกระทั่งเพื่อนคนหนึ่งได้แนะนำศิลปินชาวญี่ปุ่นชื่อ มิซึเดอริมุเนซาโตมิ ซึ่งจบจากสถาบันศิลปะในกรุงปารีส

เมื่อพบกัน เขาคิดว่าฉันอยากจะให้เขาเขียนภาพของฉัน ฉันบอกเขาว่า "ไม่ใช่หรอกค่ะ ดิฉันอยากเรียนเขียนภาพ" ดูเขาประหลาดใจมากที่ได้ยินฉันพูดเช่นนั้น

"คุณวาดรูปเป็นบ้างไหม?" เขาถาม ฉันกล่าวว่าเขาจะไม่ยอมรับฉันเป็นศิษย์ จึงรีบตอบว่า "ดิฉันชอบออกแบบเสื้อผ้า และเครื่องประดับให้ตัวเองค่ะ" เขายอมจำนนต่อความจริงและความกระตือรือร้นของฉัน ถามว่า "คุณจะเริ่มเมื่อไหร่?" "เริ่มเลยสิคะ..... พรุ่งนี้เช้า"

คืนนั้น ฉันตื่นเต้นจนนอนแทบไม่หลับ ฟ้าแต่คิดกลับไปกลับมาว่า ฉันจะเรียนเขียนภาพได้จริง ๆ ไหม?

เมื่อฉันไปหาครูซาโตมิที่บ้านในเช้าวันรุ่งขึ้น ฉันนำกล่องสี และผ้าใบไปด้วยมากมาย มิซึเดอริมุเน สตรีชาวรูเมเนีย ออกมาเปิดประตูรับฉัน

"หอบอะไรมาคะ มากมายจริง?" เธอถาม

"สี พู่กัน แล้วก็ผ้าใบค่ะ" ฉันตอบ

"คุณยังไม่ต้องใช้ของพวกนี้ตอนเริ่มเรียนหรอกค่ะ สามมิติฉันต้องหัดวาดด้วยดินสออย่างเดียวตั้งสองปีกว่าจะได้รับอนุญาตให้ใช้สีได้"

"สามมิติคุณอายุสิบแปดนะค่ะ ตอนเริ่มเรียน ดิฉันอายุเกินสี่สิบแล้ว..... ไม่มีเวลามาหัดวาดหรอกค่ะ ดิฉันไม่ได้ฝึกฝนจะเป็นจิตรกรมืออาชีพ เพียงแต่อยากแต้มสีเล่นเท่านั้นเองค่ะ"

ครูซาโตมิเชิญฉันเข้าไปนั่งเรียนในมุมหนึ่งของห้องรับแขก ครูยืมเอาใจพลางยื่นฝากล่องขนมปังให้ฉันพูดว่า "ใช้ผ้านี้เริ่มไปก่อนก็แล้วกัน วันหลังชินกับสีแล้วค่อยเขียนลงผ้าใบ"

ดังนั้น บนฝากระป๋องขนมปังนี้เองที่ฉันเริ่มเขียนภาพ ภาพแรกของฉันเป็นภาพต้นโกศละคร่างหนึ่ง แต่รูปที่ออกมาไม่ดีเลย

Beginning...so slow at first.

At last, pictures of my own.

My life as an Artist

"I was born in Thailand ...I am a Bhuddhist...and art for me is my form of meditation.

I came to art quite late...I was already forty-two when I returned from Europe after consultation with doctors for my daughter's poliomyelitis.

During my fourteen months' stay abroad, most of the time in Denmark, I had the opportunity to visit museums, galleries and institutions where first class works of art were displayed. In this way I learned to recognise the different schools, styles and periods.

Of all the schools, it was the Impressionists that attracted me the most; ... the vivid colours, the strong brush strokes; they were so alive. I was to be much influenced by this school of artists in my work.

Returning to Thailand after fourteen months, I found the paintings on the walls of all the rooms in my house so drab, so lifeless. Strange that they had not bothered me before at all, and now, these very same paintings disturbed me whenever I looked at them. I realised then that my eyes had been trained to see, to distinguish good art from bad. How I wished to

replace all my old paintings with the ones I had seen in some of the private homes I had visited in Europe.

I started to look for paintings in galleries around Bangkok but could not find any to my liking.

Then, one day, an idea came to me. Why don't I paint my own pictures? Even if they should turn out badly, they would at least be original.

But how does one go about it? How does one start? I had never known of the existence of an art school or of Silpakorn University. My life up to then had just been one of a housewife, caring for five children and one a polio victim at that.

I made a frantic search for an art teacher, and through a friend found a Japanese commercial artist, a Mr. Mounet Satomi, a graduate of the Beaux Arts Academy in Paris.

Rama IX Art Museum Foundation

When he came to see me, he thought I wanted to have my portrait painted. I told him, "no", that I would like to take up painting. He looked surprised.

"Can you draw at all?" he asked. Afraid he would not accept me, I quickly added: "I love to design clothes and jewellery for myself!" Taken aback by my eagerness and enthusiasm, he asked: "When do you wish to start?" Right away ... tomorrow morning."

I was so excited that night that I could hardly sleep, turning over and over in my mind whether I would ever learn to paint.

When I presented myself at Mr. Satomi's house the next morning, loaded with boxes of paints and several canvases, Mrs. Satomi, a Rumanian, let me in.

"What is all this you are carrying?" she asked.

"Paints, brushes and canvas," I replied.

"You don't need all that to start painting. My husband had to draw for two years before he was even allowed to use colours."

"Your husband, Madame, was eighteen years old when he started, and I am now forty plus," I said. "I have no time to learn drawing ... I have no ambition to become a famous artist. I just want to dabble in colours."

"Dreamers' Avenue", 1949 and my first gold medal.

"First prize in painting,"
three years in a row, earned me three gold medals.

"Hawaii", 1950 and my second gold medal.

ชีวิตศิลปินของฉัน

ฉันลาครูกลับเมื่อจบบทเรียน บอกครูว่า “ไม่เขียนบนฝากระป๋องอีกแล้วนะคะ ดิฉันไม่ชอบเลย ดิฉันรู้ว่า จะเขียนได้ดีขึ้นถ้าเขียนลงบนผ้าใบดิฉันมีผ้าใบนะคะ แล้วก็อยากเขียนภาพบนผ้าใบด้วย”

สองวันต่อมา เป็นบทเรียนบทที่สอง ครูซาโตมิ เตรียมต้นไม้กระถางหนึ่งไว้ให้เรียบร้อย

“ไม่เอาค่ะ ... ดิฉันจะไม่วาดต้นไม้กระถางอีกแล้ว ขอเขียนภาพวิวเลยนะคะ” ดิฉันวิ่งวอน ครูผู้ใจดี ก็ ยอมตามใจฉัน

ภาพวิวทัศนียภาพแรกของฉัน เป็นภาพบ้านติดกับบ้านครู ซึ่งฉันมองเห็นจากหน้าต่างหน้าบ้าน รูปทรงอาคารและความลึกของภาพทำให้ฉันวาดไม่ได้ตั้งใจ แต่ครูช่วยร่างภาพให้ด้วยดินสอ ผลออกมาไม่เลวนัก

บทเรียนต่อมาฉันขอให้ครูมาที่บ้านฉัน ฉันอยากเขียนภาพจากระเบียงชั้นบนมองออกไปเห็นถนน

ครูเก็บเอาผู้กันเล็ก ๆ ของฉันไปพร้อมกับยืนผู้กันขนาดใหญ่กว่ามาให้ แนะนำว่า “ใช้ผู้กันพวกนี้ดีกว่า และ เวลาแต้มสีต้องใจกล้า อย่าเสียดายสี”

ใครเลยจะเข้าใจความรู้สึกของฉันยามเมื่อบีบสีออกจากหลอดที่เหมือนยาสีฟัน จัดไว้เป็นกองหนา ๆ บนจานสี แล้วใช้ผู้กันแต้มสีเหล่านั้นลงบนผ้าใบขาว

บริสุทธิ์ เป็นการเล่นกับสีจริง ๆ ... เพราะมีความรู้สึก ว่าตัวเองชอบเขียนภาพวิวทัศนียภาพมากเป็นพิเศษ ฉันจึงได้ร้องขอให้ครูช่วยขับรถพาไปนอกเมืองไกล ๆ เพื่อหาวิวที่เหมาะสมกับการเขียนภาพอยู่เสมอ นำแปลกที่ฉันหลงใหลได้ปลื้มกับความงามของธรรมชาติมากมายถึงเพียงนี้ ดูราวกับว่าฉันไม่เคยได้พบได้เห็นความสวยงามความงามเช่นนั้นมาก่อนเลยในชีวิต.

ฉันรักธรรมชาติ เพราะธรรมชาติช่างมีรูปแบบหลากหลาย ความอ้างว้างเปลี่ยวเปล่า ผสมผสานกับความงามพิสุทธิ์ตระการตา ทำทลายให้ฉันคลั่งไคล้ที่จะได้จำลองความงามนั้นไว้เป็นนิรันดร์.

ฉันเริ่มเข้าใจภาษาของสี .....ความแกล้ง ..... เรือเรือและกลมกลืน แม่น้ำที่ขุ่นข้นดำคล้ำตามลำคลองหนองบึง ก็ยังสามารถเปล่งประกาย...สะท้อนความงามของแสงสีให้ปรากฏแก่สายตาของฉันได้...บัวต่างสีต่างพันธุ์... ชมพู ม่วง ขาว เขียวขาบ เบ่งบานอยู่ทั่วไป.....ดูคล้ายมาลัย สายรุ้ง

Rama IX Art Museum Foundation

ในฤดูร้อน ทางนกยูงออกดอกแดงสะพรั่งประดับสองข้างคลองสาคร และตลอดเส้นทางสู่หัวหิน.....นี่รถของเรา กำลังแล่นฝ่าเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่สองข้างทาง หรือโชน...

ห้องนาเขียวขจีประดุจพรมผืนใหญ่.....ชานาในชุดดำ แต่ง น้ำเงิน.....ทำงานกลางแดดจ้า..... เหล่านี้ล้วนเป็นอาหารตาอันแสนวิเศษ แม้ทัศนียภาพจะมีรูปแบบเดียวกันก็จริง แต่ฉันสามารถจะจำลองความงามเหล่านั้นลงบนผืนผ้าใบได้หลายรูปลักษณะ ไม่ซ้ำทั้งแง่มุมและอารมณ์ที่สอดใส่อยู่ในภาพ

ฉันทำงานด้วยความหลงใหล ชื่นชอบในความเมตตาและใส่ใจในคำแนะนำคำสอนของครูผู้แสนดี ฉันได้เรียนรู้จากครูว่า ดวงตาของศิลปินเท่านั้นที่จักรังสรรค์สิ่งอันเป็นธรรมชาติสามัญทั่วไปให้ดูโดดเด่นสูงค่าขึ้นมาได้.....

จำได้ว่าทุกย่ำค่ำ ฉันต้องจำใจวางผู้กันด้วยความอาลัย และเผารอวันใหม่เพื่อจะได้เริ่มงานอีก.....เป็นเช่นนั้นเสมอมา

สิบเดือนผ่านไปเช่นนี้ วันหนึ่งครูซาโตมิได้มาบอกฉันว่า มหาวิทยาลัยศิลปากรจะจัดประกวดภาพเขียนครั้งแรกขึ้น และเปิดรับศิลปินทุกคนเข้าร่วม ครูอยากให้ฉันเข้าประกวดด้วย ฉันลังเล คิดว่าตัวเองไม่พร้อม ปีนี้อาจจะดีกว่า..... “ลองดูก็ไม่เสียหายอะไร” ครูให้กำลังใจ “เธอฝึกฝนมาหนักแล้ว และครูว่าภาพของเธอ ก็ดีพอแล้วด้วย...”

The Director
of
The United States
Information Centre

The catalogue from
my first one-man show,
December 1957.

AN EXHIBITION OF ART
of
MISIEM YIPINTSOI

December 14th to 24th
1957
9.00 a.m. to 5.00 p.m.

With my two teachers
and friends, Mounet Satomi
and Professor Silpa Bhirasri.

